

The poster features a white horse's head in the upper half, looking down against a dark, starry background. In the lower half, a man and a woman are shown in profile, facing each other in a close embrace, with a warm, golden light illuminating their faces from the left. The overall mood is romantic and ethereal.

MAREN
DAMMANOVÁ

Marwani

PŘÍMO
DO SRDCE

Marwani

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Maren Dammannová
Marwani – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

MAREN
DAMMANOVÁ

Marwani

 P R E S S

*Jayovi, mému prvnímu koni
a lásce mého života*

*Kdo má to štěstí jezdit na koni,
má také klíč ke svobodě.*

Prolog

Po kraji silnice se míhala barevná světla. Ze stínu noci se vynořil obrys nákladního auta a Mirku na zlomek vteřiny zamrazilo. Pak se nákladňák prohnal okolo nich. Lenka do ní šťouchla a rozesmála se.

„Tři hodiny bez přestávky na tanečním parketu – to je můj nový rekord! Bolí mě celé tělo.“

Mirka jí šťouchnutí oplátila. „No, to, cos tam předváděla, nemělo s tancem nic moc společného.“

Obě vyprskly smíchy.

V rádiu zpíval Ed Sheeran a kamarádky si začaly prozpěvovat s ním. Za volantem starého Golfu seděl Alex a blbnul s Timem. Zabývali se jedním ze svých oblíbených témat: fotbalem. Lenka seděla vzadu u okýnka a Mirka uprostřed vedle ní. Mohla tak ve zpětném zrcátku lépe sledovat Alexe. Dolíčky v jeho tvářích byly v šeru auta sotva vidět, ale čas od času na ni do zrcátka mrknul a spiklenecky přitom povytáhl obočí. Mirce se v břiše rojili motýlci.

Museli zastavit na semaforu. Lenka si stáhla kličkou okýnko. Dovnitř se vplazila chladná mlha.

„Hele, zbláznila ses? Chceš z nás udělat kusy ledu?“ zavolal Tim.

„Vždyť smrdíte jako stádo pižmoňů.“

„To je zdravá vůně mužného potu,“ zavtipkoval Tim, zvedl ruku a labužnický si přičichl k podpaží.

„Uuuuf,“ zaúpěla Mirka a protáhla obličej. „Sotva může být zdravá, když páchne jako něco, co schovala kočka pod gaučem.“

Začalo pršet a do střechy auta bubnovaly velké kapky. Lenka zavřela okno a Tim se na ni vděčně podíval, zatímco Alex zesílil rádio. Lehce natočil hlavu a usmál se na Mirku. Cítila, že zrudla jako rajče.

Lenka ji šťouchla do boku a zašeptala: „Zdá se, že se tu rodí něco, co dříve nepředstavitelné bylo.“

Mirka se její poznámce usmála. Byla to věta z *Krásky a zvířete*.

A kdo ví, jestli to nebyla pravda – protože Alex si ji dneska poprvé doopravdy všiml. „Ta tvoje lví hříva vypadá moc hezky, když si ji rozpustíš,“ řekl a potom ji pořád znovu vyzýval k tanci. Mirka si na chvíli rozepnula bezpečnostní pás, aby si mohla zout boty. Z toho dlouhého tančení ji hrozně bolely nohy.

Tim před sebou prohrabal přihrádku, vytáhl z ní vodní pistolku a podržel ji Alexovi před očima.

„Alexi, koukni na tohle!“ smál se na celé kolo.

Alex zvedl ruce a zkoušel mu pistolku vykrotit. Tim omylem zmáčkl spoušť a Alexovi do obličeje vystříkla voda.

„Jé, promiň...“

V tu chvíli začalo auto kličkovat.

Výlohy obchodů jako by se najednou přibližovaly a Alex vši silou strhl volant. Šlápl na brzdu. Pneumatiky zakvůliely a ve vzduchu byla cítit spálená guma.

Mirka vykřikla. Marně se snažila nahmatat bezpečnostní pás. Zběsilou rychlostí se k ní něco přibližovalo: byl to sloup pouličního osvětlení.

Ozvala se rána a autem otřásl strašlivý náraz. Vymrštil Mirku dopředu, takže proletěla přímo prostředkem čelního okna. Její tělo projelo sklem jako nůž máslem. Zpomaleně viděla letět vzduchem tisíce skleněných střepů, a ještě zaslechla Eda Sheerana zazpívat: „Now I see fire inside the mountain,“ než rádio utichlo. Za letu cítila na těle chlad noci. Tušila, co přijde teď. Čas se na jeden děsivý okamžik zpomalil. Potom přišel náraz na asfalt. Celým tělem jí projela ostrá bolest. Obklopila ji tma a všude kolem ní jako diamantový déšť chřestily střípky skla.

Kapitola 1

Hříbě rozpustile poskakovalo v kruhu a pohazovalo přitom hebkou hřívou. Bylo celé hnědé a na čele mělo bílý flíček, který připomínal neopracovaný diamant. Trochu pisklavě zaržálo a divoce se rozběhlo kolem ohrady. Jeho o něco starší bratr se vydal k němu a snažil se ho dohonit. Hříbátko působilo, že se mu dlouhé nožky musejí při každém kroku zamotat. Srst se mu na denním světle krásně leskla, a když z mraků vykoukl sluneční paprsek a pošimral ho na nose, otřepalo se jako mokrý pes.

Mirka seděla u okna a dívala se na hříbě s pocitem bezmocného vzteku. Ti koně ji rozčilovali, a vůbec – nelíbilo se jí naprosto nic na tomhle domě, na té krajině a všech těch zvířatech. Prsty vyťukávala do okenní římsy nervózní rytmus.

Vedle v jídelně klábosila její sestra Katka s jejích mamkou. Obě se hlasitě smály – musely mít neskutečně dobrou náladu. Před očima rozpustilí koně a za zády skvěle naladěná rodinka. Mirka sevřela ruce do pěstí. Copak nemůže mít ani trochu klidu?

„Víte, co mi všichni můžete...?“ zamumlala si tiše pro sebe.

Na okenní římse stál porcelánový kuchař, kterému z kuchařské čapky vyčuhovaly různé propisovačky. Byl to stojánek

na tužky, suvenýr dovezený z Itálie. Mirka tam tenkrát byla s Lenkou. Jediným švihem ruky ho smetla na zem. „To máš za to, že mi tu věčně překážíš.“

Venku začal pofukovat sílicí větrík, který mladé koně ještě víc popíchl. Rozpustile poskakovali v ohradě, vzájemně se škádlili a honili v kruhu. Menší hříbě dohnalo svého bratra a radostně se mu chtělo zakousnout do šíje. Starší bratr se k němu otočil zadkem a uskočil na stranu. Cvak! Vedle.

Mirka raději stáhla žaluzie. Pokoj potemněl a dovádějící koně jí zmizeli z očí. Už se na ně dál nemohla dívat. Lehkost, s jakou se vznášeli po pastvině, a jejich radost ze slunečného dne – už toho na ni bylo moc. Nechtěla se na to dívat. Rvalo jí to srdce.

Jen se nerozbrečet, myslela si a pro jistotu se kousla do spodního rtu. Statečně polykala slzy. Rodiče museli koupit zrovna tenhle dům vedle statku s koňmi. Proč jí to udělali? Pokoj s výhledem na bezstarostná hříbata, to bylo to poslední, co jí chybělo.

Bezmyšlenkovitě sáhla po mobilu a vyťukala Lenčino telefonní číslo. Po třech zazvoněních se ozval Lenčin hlas. „Jo?“

„Ahoj Leni, to jsem já.“

Na druhé straně bylo ticho. Mirka chvíli počkala. „Jsi tam?“

„Ehm, jo. Promiň. Jsem jen překvapená. Dlouho jsem o tobě neslyšela. Jak je?“

Mirka slyšela, jak si v pozadí někdo šušká. Lenka měla zřejmě návštěvu.

„Ále, jde to. Jen ten barák je vážně hrozný. Úplná zřícenina.“

To nebyla tak úplně pravda. Domek, který Mirčini rodiče koupili, byl starý hrázděný dům, ale láskyplně udržovaný a v dobrém stavu. Mirce se přesto nelíbil.

Z oken bylo vidět přes pastviny statku až k potoku, který tekl i přes jejich pozemek. Byl to jednopatrový domek s průčelím porostlým mechem. Před ním byla malá zeleninová zahrádka a zezadu k němu byla připojená široká veranda, kterou člověk prošel do zpustlé zahrady porostlé pestrobarevnou směsí květin a bylinek. Vypadal jako domek nějaké čarodějnice, takové zakleté, tiché stavení. A všechno v tom domě bylo hrozně staré.

„Zřícenina, to nezní moc dobře.“

„Byla bys v šoku. Omítka opadává, a když sáhneš na stěnu, máš ruku celou bílou.“

„Fuj. To je nechutné.“

„Jo, přesně! Ale táta to vůbec nechápe. Říká, že ten dům je jeho ‚skvost‘.“

Mirka se uchechtla a Lenka se k ní přidala. Mirčin táta byl velmi rozumný člověk, ale v některých věcech měl pozoruhodný sklon k romantice. Což mělo někdy nepříjemné následky.

„Tvůj táta je prostě originál.“

„To jo.“

Pak bylo zase ticho. Dříve byly jejich rozhovory tak nějak spontánnější, jednodušší. Mirka znovu zaslechla, jak si v pozadí špitají nějaké dva hlasy. Jeden neznámý holčičí a druhý, který jí byl povědomý. Nebyl to Alex? Ale proč by mluvil tak tiše, když volala Mirka? Byli přece kamarádi. Aspoň doteď. Tak ráda by se s ním zase bavila.

„A jak je to u vás? V partě je všechno v pohodě?“ pokusila se zeptat co nejlhostejnějším hlasem, a připadala si přitom hrozně hloupě. S Lenkou trávily vždycky spoustu času a neměly před sebou žádná tajemství.

„Hm, všechno je v pohodě, myslím. Alex byl měsíc doma ze školy a doktor mu předepsal lázně. V rehabilitačním centru ve Španělsku. Vrátil se opálený úplně dokřupava. Tim tvrdí, že se tam učil surfovat. Nějaká holka označila Alexe na fotce na Facebooku. Stojí tam celý vysmátý na surfu. Ale on to zapírá.“

Lenka věděla, že Mirka je do Alexe tajně zamilovaná. Jenže Alex byl o pár let starší a ona se nikdy neodvážila mu o svých citech říct. V pozadí se zahihňal dívčí hlas.

„Takže všechno při starém,“ zamumlala Mirka.

„Jo jo.“ Lenka se nadechla, jako by chtěla ještě něco dodat, ale pak se odmlčela.

Zase to trapné ticho. Dívka v pozadí něco řekla, a Mirka ten hlas najednou poznala: patřil Anče, její dřívější spolužačce. Co zrovna ta u Lenky dělá? Anča byla pravý opak Mirky a Lenky – vždycky naporáděná, jako by měla jít ze školy rovnou na casting. Ve škole úplně beznadějná, ale zato měla každý měsíc nového kluka. Mirka s Lenkou se vždycky shodly na tom, že Anča je trapná a nafrněná.

„Hele, je možné, že je u tebe Anča?“

„Ehm...“

Ticho.

„Děláte spolu domácí úkoly? Nebo vás Steiner zase odsoudil ke skupinové práci?“

Pan Steiner býval ve staré škole Mirčin třídní učitel a miloval týmovou práci. Bohužel si u něj člověk nikdy nemohl sám vybrat, s kým bude spolupracovat. Mirka ho za to nesnášela – a samozřejmě taky za to, že každou hodinu přetáhl minimálně o pět minut.

„No jo, to víš, další týmový projekt. Jo, pracujeme na referátu o regionálních zvláštnostech v nářečích. Steiner si myslí,

že to slouží k vylepšení „aktivních jazykových kompetencí“ nebo tak něco.“

Anna se v pozadí zase zahihňala a tentokrát to Mirce pořádně hnulo žlučí.

„Hm. Fajn. Tak to vám teda nezávidím.“

Mirka si vzpomněla, jak se Anča vždycky snažila nějak vykroutit z tělocviku, protože měla strach, že si při něm zničí účes a nehty. Polkla. Většina spolužáků jí zrovna moc nechyběla.

„Já půjdu naštěstí do školy až na začátku dalšího pololetí.“

„Hele, můžu ti zavolat o víkendu? Máme to zítra odevzdat a zatím jsme toho moc nestihly.“

V tu chvíli Anča vypískla a Alex se zasmál. Mirka zuřila. Doufala, že tu husu ani nenapadne s jejím Alexem flirtovat.

„Jo, jo, jasně. Prostě zavolej, až budeš mít čas. Čau.“ Zavěsila.

A byla zase sama v tmavém pokoji. Na psacím stole měla rámeček s fotkou Alexe, Tima, Lenky a Mirky u jezera. Lenka ležela na žluté nafukovací matraci, Alex a Tim si hráli s míčem a Mirka hleděla z břehu na jezero. Ten pohled ji zabolel.

Roztáhla lamely žaluzie a ještě jednou vykoukla ven. Hříbata už se zatím trochu uklidnila. To menší teď stálo s nataženým krkem a sálo mléko ze struku svojí mámy.

Z těch koní se musí zákonitě zbláznit. Mirka cítila, jak jí vlnou tváře. Slzy byly silnější než její vůle a ona je nedokázala potlačit. Prostě tu nechtěla bydlet. Byly tu jen samé stromy, koně a nuda. Alex, Lenka a Tim byli tak strašně daleko. Vztekle před sebou zamávala rukou, jako by tak mohla ty koně zaplašit.

Někdo zaklepal na dveře. Mirka si utřela oči. Nikdo ji nesměl vidět plakat. Vytáhla z krabičky kapesník a osušila si jím tváře.

„Mirko, jsi tam?“

„Nee, tati, šla jsem si zaběhat. Přijď později.“

Dveře se otevřely a do pokoje vešel s povytaženým obočím Jan Andera. Rozsvítil lampičku.

„Nemusíš být tak nabroušená, zlato. Jen jsem se po tobě sháněl. Za chvíli pojedeme k Tetě Emě, potřebuješ něco?“

„Ne.“ Mirka se na otce ani neobtěžovala podívat.

„Teta Ema“ byl maličký vesnický obchůdek, kde se dalo koupit prakticky cokoliv. Bylo jedno, jestli jste potřebovali ravioly v konzervě, sluchátka, dámské hygienické vložky nebo poslední číslo časopisu *In!* Jenže i tenhle obchod byl docela starý, tak jako všechno tady. Což znamenalo, že byl špinavý, ošuntělý a nechutný, prostě patřil do úplně jiné doby, do jiného století. Mirka s ním nechtěla mít nic společného. Chtěla zpátky do města, do svého čistounkého a přehledného supermarketu, do samošky za rohem a do cukrárny, kde dělali malinový dort proslavený široko daleko.

„Třeba čokoládové bonbony? Nebo sáček chipsů?“ vytrhl ji z myšlenek tátův hlas. Zmateně se na něj podívala a protáhla pusou.

„Ne, já nic nepotřebuju.“

„Tuhle jsem tam viděl dokonce karamelky. Nebo snad něco zdravějšího? Myslím, že v chladáku mají jahodové jogurty. I když se radši kouknu na datum trvanlivosti, protože paní Kremerová nepůsobí zrovna dojemem, že zboží pravidelně kontroluje.“

Mělo to znít vtipně, ale Mirka jen unaveně mávla rukou. Upřela pohled na fotorámeček na psacím stole a už byla zase myšlenkami daleko, na tom místě, kde by teď byla o tolik raději. Na místě v minulosti, kde se cítila tak šťastná.

Říká se, že čím je člověk tišší, tím větší hluk má ve svém nitru. Mirka byla poslední dobou hodně tichá. Ale jen navenek. Uvnitř ní to jen vřelo a její beznaděj stále narůstala. Trhla sebou, když ucítila na rameni ruku. Odstrčila ji.

„Co je?“

„Co bys chtěla, Mirko?“

„Nic. Nebo jo, usnout nebo umřít. To mi bohatě stačí.“

Její otec se tvářil, že to přeslechl.

„Takže určitě nic nepotřebuješ? Můžu ti vzít aspoň pár plechovek Coly.“

„Posloucháš mě vůbec? Já nic nechci. A když něco budu potřebovat, dojdu si pro to sama.“

Znělo to ostřeji, než měla v úmyslu. Táta jí chtěl přece jen pomoci, ale Mirku rozčilovalo, jak ji pořád obskakuje jako malé děcko.

„Hm,“ zabručel Jan Andera a pronikavě se na ni podíval. „Nemáš proč se tak rozčilovat. Chtěl jsem tě jenom potěšit.“

Poškrábal se na hlavě a vypadal bezradně. Mirka věděla, že hledá vhodná slova. Nahlas vydechl a potom udělal chybu: jeho pohled sklouzl k jejím nohám a zůstal tam. Mirka povytáhla obočí a čekala, ale její táta se nepohnul. To už na ni bylo moc. Vybuchla.

„Vy si prostě myslíte, že jsem úplně k ničemu, že jo?“ zařvala tak nahlas, že její táta úplně nadskočil. „Když budu chtít Colu, tak si o ni buď řeknu, nebo se seberu a sama si dojedu do obchodu. Stejně je to celou cestu z kopce. A když přitom narazím do stromu, je to úplně fuk. V tom už mám konec konců praxi. Stejně už mi nic nedává smysl.“

Na ta slova se rozjela proti svému otci, který se zvednutými dlaněmi couvl. Natáhla se pro to první, co jí padlo do ruky,

a mrštila to jeho směrem. Byl to rámeček s fotkou jejích kamarádů. Přistál na stěně těsně vedle táty a vysypalo se z něj sklo. Otec se na ni zděšeně podíval.

„Prosím tě, zbláznila ses?“

Sehnul se a opatrně vytáhl fotku z hromádky střepů.

Mirka zuřila. „Jdi pryč!“ Škubla sebou odhodlaně dopředu. „Tady je to jen moje.“

Vzteky rozpálená doběhla se dál pohybovala přímo k otci. Ten udělal další krok dozadu, protáhl se pod nízkou zárubní a Mirka mu zabouchla dveře přímo před nose.

„Dejte mi pokoj! Nechte mě prostě být! Já nechci nikoho vidět. Je to tak těžký pochopit!“

Ještě chvíli zběsile bušila pěstmi do dveří a křičela tak dlouho, dokud neuslyšela, že se kroky vzdalují. Pak se zhroutila do svého invalidního vozíku a začala neovladatelně plakat.

Kapitola 2

„Katko, můžeš dojít pro Mirku? Večeře je hotová.“

Katka se na maminku nešťastně podívala.

„Mami, vždyť víš, že Mirka odmítá vyjít z pokoje.“

„Ale tak to nejde, vždyť musí občas něco sníst. Jestli to takhle půjde dál, za chvíli mi umře hlady.“

„Říkala, že je jí všechno jedno.“

„Ale mně to jedno není.“ Marie Anderová láskyplně pohladila svou mladší dceru po hlavě. „Už dva dny pořádně nic nesnědla, ani ten chleba s máslem, co jsem jí nechala v pokojíčku na stole.“

Katka s protaženým obličejem dloubala prsty do dřevotřískové stěny. Až donedávna byla Mirka oporou celé rodiny a Katka svou starší sestru obdivovala za všechno, co dokázala zvládnout. Teď bylo všechno jinak.

„Mami? Myslíš, že Mirka umře?“

Mamka až příliš prudce zavrtěla hlavou. Ta nečekaná otázka ji šokovala.

„Ne! Ne, to si opravdu nemyslím. Jen má prostě hrozné výčitky. Od té nehody uběhly teprve čtyři měsíce. Bude trvat dlouho, než se naučí přijmout, že... že...“

„... zůstala na vozíku,“ dořekl za ni větu její manžel Jan. Vešel do kuchyně, sundal si klobouk a zajel si rukou do mohutné hřívy. Jeho vlasy byly už trochu prošedivělé, ale stále stejně silné a husté jako kdysi.

„Ano, to jsem měla na mysli,“ zamumlala Marie Anderová. „Ale co jsme se přestěhovali sem, je na tom čím dál hůř. Strašně zhubla a je tak hrozně... mrzutá. Už se s ní skoro nedá rozumně mluvit. Možná jsme se vůbec neměli stěhovat.“

„Ále, láry fáry! Měla pokoj ve třetím patře, copak jsme ji mohli pořád nosit? Dveře byly moc úzké na vozík a všude byly schody. Nemohla si sama vyjít ani na zápraží.“

Katka znovu protáhla obličej. „Po pravdě, co jsme tady, Mirka v podstatě nevyšla z pokoje. Takže se to moc nezlepšilo.“

„A taky tam zůstali všichni její kamarádi.“

Marie Anderová postavila na stůl misku, ze které se kouřilo. Vypadala smutně.

„Jenže kde byli všichni ti její kamarádi, když ležela v nemocnici? Kromě Lenky se tam nikdo ani neukázal. A Alex? To radši ani nebudu komentovat. Ten za to vůbec nestojí. Tady si najde nové kamarády. Je tu mnohem lepší vzduch než ve městě. Život na venkově jí udělá dobře.“

Marie přikývla, ale čelo jí stále brázdily hluboké vrásky. „Já mám jen starost, že co jsme tady, je tak strašně vyhublá. Už na mě vůbec nereaguje, když s ní mluvím, kouká skrz mě, jako bych tu nebyla. Jestli to takhle půjde dál, budu muset zavolat doktora nebo s ní dojet do nemocnice.“

Katka si nabrala na talíř hromadu voňavé dušené zeleniny. Od vařečky se táhly tlusté nitky rozpuštěného sýra.

„Mňam... to je dobrota,“ pochválila si zasněně a pak se zavtářila provinile, protože zahlédla přísný pohled svého otce.

„No co? Copak si nemůžu pochutnat na jídle jen proto, že má Mirka depresi?“

„Katko!“

„Tak promiň. Já to tak nemyslela. Jen už mám hrozný hlad.“

Jan Andera si povzdychl.

„Já vím, Káto. Není to snadné pro nikoho z nás. Zkusím s tím něco udělat. Maruško, dej mi prosím tě talíř pro Mirku.“ Marie nandala porci na talíř a podala mu ho i s lahví vody. Jan se zhluboka nadechl a vnitřně se připravoval na další konfrontaci se svou dcerou. Cítil, že má knedlík v krku.

* * *

V Mirčině pokoji byla tma. Žaluzie byly stažené a ta jediná štěrbinu nad parapetem, kudy mohlo dovnitř proniknout trochu světla, byla utěsněná dekou. Ale Mirce to pořád nestačilo. Seděla zhroucená do sebe na vozíku, otočená zády k oknu, a měla zavřené oči. Vypadala jako tmavý a ztracený přelud ve stínech svého malého království.

Něco zavržalo a i přes sevřená víčka ji náhle oslepil příval ostrého světla. Otevřela oči a trvalo pár vteřin, než se zorientovala. Ve dveřích stál její otec, ruku měl na vypínači.

„Co to má být? Zhasni to světlo!“ vykřikla na něj Mirka a zakryla si obličej rukama. „Mě to bolí.“

„Ne. Nepřipadá v úvahu, Mirko. Taková tma nevede k ničemu než k depresi.“

„Pozdě.“

Otec s dcerou se na sebe dívali. Jan působil unaveně, ale odhodlaně. V rukou držel talíř a Mirka dobře věděla, co teď

přijde. Zavřela oči a v duchu se obrnila. Na jídlo neměla ani pomyslení. Proč taky – všechno bylo na nic, zbytečné a beznadějně.

„No výborně. Doufám, že to nemá být pro mě.“ Ukázala na talíř. „Já nic jíst nechci.“

Prognóza, kterou vyslovili lékaři, nebyla dobrá. Říkali, že snad by se ještě mohl stát zázrak. Ale i kdyby se její stav někdy opravdu zlepšil, její život by už stejně nikdy nebyl jako dřív.

„Nedělej si velké naděje. Ušetří tě to zklamání,“ řekl jí jeden z lékařů, a fyzioterapeut byl ještě upřímnější: „Měla by ses smířit s tím, že budeš na ten invalidní vozík odkázaná už po zbytek života.“

Tak jaký pak mělo smysl jíst a dělat, jako že je všechno v pořádku?

Jan si před ni klekl a vzal její ruce do svých.

„Mirko, musíš jíst.“

„Nemusím. A stejně to vypadá, jako že už to někdo jednou snědl.“

„Musíš. A nebuď tak zlá. Maminka si s tou zeleninou dala hodně práce.“

„Mně je to fuk,“ uteklo jí z pusy.

Snažila se to říct klidně a rozhodně, ale stejně to vyznělo umíněně. Kruci. Při pomyslení na jídlo se celá naježila. Při pohledu na talíř se jí dělalo špatně a věděla, že do sebe nedokáže dostat ani sousto.

„Já už se na to nemůžu dívat. Maminka se může s jídlem ztrhat, jen abys něco snědla. Nemůžeš být hlady věčně.“

„Ale já nemám hlad.“

„Ne, nemáš jen chuť k jídlu, a to je něco jiného. Jestli dnes do večera nic nesníš, Mirko, budeš muset zpátky

do nemocnice. A myslím to vážně. Ráno tě tam osobně odvezu. Vypadáš příšerně a já nehodlám čekat, až mi tu zkolabuješ. Bylo by ti to milejší?“

Otrásla se. Vzpomínky na zápach nemocnice, obličejy ostatních pacientů plné utrpení, nepřetržitý neklid a neustálé otravování doktorů, sester a ošetřovatelek. Ne, tam se jí zpátky rozhodně nechťelo. Naskočila jí husí kůže. Vzpomínky ji oslňovaly jako údery blesků. Všechno ji tenkrát tak hrozně bolelo, jen nohy ne. Okamžitě pochopila, že něco není v pořádku. Všichni ostatní z té havárie vyvázli jen s pár škrábanci. Protože na rozdíl od ní byli v autě připoutaní.

Mirka se podívala na tátu, který pořád dřepěl před ní. Vypadal smutně. Její rodiče se tolik snažili. A do nemocnice už se prostě vrátit nehodlá. Povzdychla si, naklonila se trochu dopředu a chytila se rukou opěrky vozíku. Druhou natáhla před sebe.

„Dej mi ten talíř.“ Začala apaticky přežvykovat kousek brambory. „Ale dělám to jen proto, že nechci do nemocnice.“

„Aspoň to zkus. Uvidíš, že se ti pak udělá líp.“ Otec vypadal spokojeně. „Když budeš chtít přidat, jen zavolej, přinesu ti další porci.“

Přežvykovala a polykala. Bolelo to; měla tak sucho v krku, že skoro nedokázala polknout.

„A už bys vážně měla začít s tím rehabilitačním programem. Ty cviky, co ti předepsal doktor Reinhard, ti pomůžou. Možná sedíš na vozíku, ale to neznamená, že už nemůžeš vůbec používat svoje tělo.“

Mirka přikývla. „Mhm.“

Slyšet z otcových úst slovo vozík ji bolelo a děsilo. Byly to dvě slabiky, které věstily strašlivé proroctví pro její budoucnost, které rozbíjely úplně všechno, co si kdy do života

plánovala. Všechny její sny o cestování a dobrodružstvích, o projížďkách na kole v létě a horských túrách v zimě s kamarády. Zakručelo jí v břiše a zase se jí udělalo špatně.

Když otec odešel z pokojíčku, chvilku počkala a pak odjela do koupelny, kde vysypala celý obsah talíře do záchodu.

* * *

„Ty bláznivá herko, uklidni se! Zatracený hovado!“

Venku se něco dělo. Žaluzie byly pořád stažené, ale Mirka si pootevřela okno, protože v pokoji už byl úplně vydýchaný vzduch. Vítr k ní nesl zvuky ze statku a slyšela odtud rány a dupot.

„No tak, ty potvoro, uklidni se!“ křičel muž se silným přízvukem.

Dupání neustávalo, naopak zesilovalo, jako by se někdo snažil vši silou prokopnout zeď. Mirka dojela k oknu. Roztáhla rukou lamely a podívala se škvírkou ven. Na úzké příjezdové cestě k pastvině, která se táhla přímo pod jejími okny, stálo zaparkované terénní auto s přívěsem pro koně. Přímo vedle tmavomodré tabule s erbem, kde byl kudrlinkovým písmem vyvedený nápis *Sokolí dolina*, jak se jmenoval sousední statek s hřebčínem.

„Zatracená potvoro! To snad není pravda!“

Přívěs se kymácel, jako by se z něj snažil utéct rozzuřený lev. Něco zafrkalo a pak začalo opět zevnitř kopat do stěn, až to dunělo.

„Už to bude, už to bude, hned tě pustím ven.“ Muž s širokými rameny měl po obličeji rudé skvrny a vypadal popuzeně. Horečně lomcoval se západkami přívěsu.

„Počkej, Borisi!“ zavolal další muž, který doteď stál u přívěsu z druhé strany, takže na něj Mirka neviděla. „Já ti pomůžu.“

Druhý muž byl nevysoký a obtloustlý. Na nohou měl žluté holínky, které ostře kontrastovaly s šedivou pracovní kombinézou. Na podrážky se mu nalepily tlusté nánosy bláta. Na hlavě měl vlněnou čepici a Mirce trošku připomínal zahradního trpaslíka, kterého před mnoha lety darovala své babičce k narozeninám.

„Nemůžu se dočkat, až odtud vypadnem,“ zavolal muž jménem Boris a otřel si z čela pot.

Zahradní trpaslík mu odpověděl: „Ta herka to všechno rozmlátí. Musíme sebou hodit.“

Přívěs se nebezpečně kymácel, jak něco uvnitř začalo opět narážet do stěn. Mirky se zmocnila zvědavost. Kůň, který v něm byl zavřený, musel být úplně zdivočelý. Nebo měl strašně špatnou náladu. Roztáhla lamely žaluzií ještě o něco víc a dojela k oknu tak blízko, jak to šlo. Její pokoj byl v přízemí, takže neměla moc dobrý výhled. Jak ráda by se teď proměnila v ptáka, aby se schovala do větví jabloně, která rostla vedle statku, a mohla celou scénu pozorovat shora.

Mezitím k přívěsu přiběhli starší pán s bílými vlasy a mladík v zašpiněných gumových kalhotách s lacem. Chlapec dělníky přátelsky pozdravil. Vypadal, že je jen o málo starší než Mirka, a měl rozčuchané tmavé kadeře, které mu trčely na všechny strany.

„Pravý vesnický pařez,“ proletělo Mirce hlavou a hned si vzpomněla na Alexe, který byl vždycky pečlivě upravený a vlasy měl ostříhané podle poslední módy. Bylo pro něj neuvěřitelně důležité, jakým dojmem zapůsobí na ostatní.

„Dobré ráno, dobře že jste dorazili tak časně. Nebloudili jste?“
„Šlo to. Jen jsou tu hrozně úzké silnice.“

Mirka si zamýšleně pohrávala s pramínky svých vlasů a zvědavě scénu pozorovala.

„To víte, tady na venkově...“, začal mladík, ale starý pán s bílými vlasy ho rázně přerušil: „Stát!“ Sám se postavil před dělníky a zdvihl ruku jako dopravní policista. K Mirčinu údivu nezně hlas toho pána ani staře, ani slabě. Byl to příjemný, hluboký hlas, očividně zvyklý rozdávat rozkazy. Oba muži i chlapec okamžitě znehybněli.

„Odted' tady velím já. Už tu není nic ke koukání. Ty,“ namířil prst na menšího z obou mužů, „mi stojíš v cestě.“

Muž ustoupil několika kroky ke straně. Starý pán otevřel boční dveře přívěsu. Uvnitř to pořád mocně rachotilo.

„Copak jste ještě nikdy nevezli koně? Člověk aby si všechno udělal sám.“

Chvilku počkal, nakoukl do tmy, hrábl rukou do stínů a za něco zatáhl. Mirka toho ze svého místa nedokázala moc rozeznat, ale v přívěsu se mihlo něco bílého. Starý pán zase chvíli počkal a hluk se brzy uklidnil.

Ramenatý chlap s tlustým zahradním trpaslíkem sledovali staršího pána s očekáváním. Ten boční dveře zase zavřel a začal mluvit: „Vyložit koně je umění. Nemůžete jen tak otevřít rampu, když je kůň uvnitř uvázaný. Může se zkusit rozběhnout dozadu a zlomit si vaz. Koně v panice utíkají, a když se snaží zmizet, o ničem nepřemýšlejí. Takže si pamatujte: koně musíte nejdříve odvázat a teprve potom spustit rampu!“

Tloušťík přikývl.

„Promiňte, šéfe. Ta herka se prostě hrozně vzteká. Celou cestu takhle řadí. Celý přívěs je pokopaný.“ Ukázal na kovové

stěny, které byly plné viditelných vyboulenin. To zvíře uvnitř muselo být očividně úplně bez sebe.

Starý pán škodám nevěnoval pozornost. „Není to žádná *herka*. Vůbec to není žádný obyčejný kuň. Je – nebo spíš byl – to slavný skokan. Mezinárodně proslulý. A teď je Marwani nová chlouba mého statku. Moje nová plemenná klisna.“ Pro- nesl to přesvědčivým hlasem plným spokojenosti. Oba dělníci se na sebe podívali.

„Mně ten kuň připadá dost nebezpečný,“ řekl jeden a v dal- ším okamžiku se z přívěsu ozvaly další rány. Tentokrát zařin- čely výklopné zadní dveře. „Zatraceně, ta vaše klisna ty dveře snad vykopne.“

Mirce znělo v hlavě to jméno. Marwani. Jak krásné jmé- no pro koně! Připadalo jí něžné a sametové, a přitom divoké a svobodné jako... třeba jako u indiánů. Marwani, to jméno zvonilo Divokým západem a nekonečnými prériemi, tisí- ci buvolích kopyt, pod nimiž země duní a rozechvívá se... Tak nádherně libozvučné jméno má patřit tomuhle zuřivému koni?

V tu chvíli konečně vykouklo z mraků sluníčko a přímo nad statkem se objevila duha. Rozprostřela se nad Sokolí do- linou jako ochranný štít, jako by chtěla přikrýt celý statek a ochránit ho před vším zlým.

Mirku to zahřálo u srdce a zasněně si pomyslela: „Jako by ta duha říkala, že Marwani je pod její ochranou.“

V slunečním svitu najednou statek nevypadal tak smutně a zabláceně jako předtím. Právě naopak, v kalužích se zrcadli- lo sluníčko, až celé zářily. Zpoza stodoly se zvedlo do vzduchu hejno ptáků, a když přelétalo nad diskutující čtveřicí, hlučně štěbetalo.

Ramenatý muž se podíval nahoru a v dalším okamžiku znechuceně protáhl obličej. Ukázal si na rameno: „Ten pták mě podělal.“

Druhý muž se zasmál a odhalil zažloutlé zuby. „Budeš mít sedm let neštěstí v lásce,“ popíchl ho.

Starý pán šlápl omylem do hluboké rýhy v zemi a uklouzla mu noha. „Zatraceně. Vyjeli jste mi tu pěkné koleje.“ S námahou se zachytil rukou za bok přívěsu. Stál teď vzadu vedle výklopných dveří a šátral rukou po zástrčce. Byla zaseknutá. „Příště jezděte pomaleji. Není divu, že je ta klisna celá bez sebe. Tady nejsme na závodní dráze. A ty koleje mě budou stát zase půl dne práce!“

„Nemůžeme přece za to, že přšlo...“, začal se bránit Boris, ale starý pán mu nevěnoval pozornost. Teď zase škubal závorou. „Všechno je to celé úplně rezavé, je třeba to pořádně naolejovat.“

Chlapec v gumových kalhotách stál mlčky vedle něj a tloukl do dveří kolem závory pěstí. Potom zatáhl za spojku a tentokrát zámek povolil. Přešel na druhou stranu a otevřel druhou závoru.

„Hotovo.“

Starý pán zkusmo zadupal nohama do země a něco si pro sebe zamumlal. Rozměklá zem se mu podle všeho vůbec nezamlouvala. Potom zvučným hlasem nařídil: „Tak se do toho dáme. Stoupněte si raději dál. Tohle udělám sám.“

Chlapec ustoupil k oběma dělníkům a starý pán opatrně spustil výklopné dveře na zem.

„Teď se dobře dívejte, ať se taky něco přiučíte. Vždycky musíte stát vedle přívěsu, ne za ním, protože to by vás kuň mohl převálcovat...“

Nic víc říct nestihl. Z boxu se pozadu vyřítla bílá větrná smršť, takže všichni muži strnuli. Bílé stvoření sjelo po rampě rychle a hladce jako blesk za letní bouřky, uklouzlo v rozbředlém bahně a upadlo na zem. Klisna se bezmocně svezla po zádech ještě několik metrů a pak se velmi energicky snažila dostat zpátky na nohy.